

La pròpia naturalesa profana i descreguda de la nostra època ens té ben convençuts de que no hi ha res que existeixi amb independència del ser humà, com els déus o altres tipus d'entitats suprahumanes. I si algun dia van existir queda clar que ara segur que ja no. O que eren producte del pensament arcaic. Però només cal fixar-se amb la manera com tractem alguns conceptes habituals de la contemporaneïtat com per veure que ho fem d'una manera molt semblant a quan a l'antiguitat adoraven o temien als déus o als sants. Si ens hi posem, podríem entendre conceptes com el Control, la Democràcia o la Felicitat com si fóssin un tipus de deïtats contemporànies a qui continuament fem ofrenes i sacrificis ja sigui per amor o per por. Partint d'aquesta idea i aplicant-la a totes les altres facetes de la vida que volguem, podríem constatar que existeix una metafísica contemporània, que funciona acord amb amb els anhels i desgràcies de l'ésser humà del present. Com deien els Aviador Dro: *un nuevo laberinto para el nuevo minotauro*.

Tornant a una escala més immediata i propera, però amb les lents de la metafísica contemporània ben atornillades al crani com si fós una pròtesi cyborg, al Víctor de Miután i la Cris Lavilla se'ls hi ha acudit construir un **Santoral Postmodern d'Emergència**. Prenent-se al preu de la lletra allò que diu en Grant Morrison de que qualsevol es pot inventar els seus propis déus i exigir-los els favors que cregui oportuns, el corpus d'aquest santoral consta de cinc deïtats meticulosament cristallitzades a base de correspondències simbòliques hibridificades, que tenen la missió d'ajudar-nos amb determinats problemes de la nostra context epocal, i que es materialitzen en forma de murals *collage* dispersats per la ciutat de Tarragona. El mètode que ha generat aquest santoral ha estat insultantment científic: identificades una sèrie d'àrees conflictives del nostre context epocal i local, han analitzat els problemes –les *emergències*– i n'han deduït els axiomes de les seves corresponents solucions. A partir d'aquí s'han destil·lat aquestes deïtats mitjançant una conglomeració simbòlica amb una clara intenció funcional. Funcionalitat que queda doblement accentuada pel fet de que cada deïtat ha estat estratègicament situada en un lloc paradigmàtic d'aquella àrea sobre la qual té poder. Si els situacionistes pretenien *entendre els efectes i les formes de l'ambient geogràfic en les emocions de les persones* mitjançant la psicogeografia, en aquest cas ens trobem davant de l'utilització d'aquesta disciplina en la direcció inversa: influir la geografia mitjançant les emocions – expressades amb el llenguatge dels símbols–, per en última instància influir la realitat general que ens envolta.

La realitat és un teixit maleable molt més volàtil i canviable del que els meta-relats de la lògica positivista ens han volgut fer creure. Si en un moment donat s'ens acut moure una petita peça en un racó del món determinat, potser a l'altra punta del món hi ha un cataclisme a causa d'aquest petit moviment. Se li pot dir efecte papallona, llei de la sincronia o poder de les correspondències; però en qualsevol dels casos el que està clar és que si la màgia funciona en tot cas ho farà per virtut d'aquesta llei, i el seu vocabulari són els símbols. Un símbol pot ser gràfic, objectual, sonor o factual. El procediment experimental que executa el **Santoral Postmodern d'Emergència** no deixa de ser una intervenció màgica per a hackejar el teixit de la realitat mitjançant la manipulació simbòlica. Per si tot això no fós poc, els artífexs d'aquesta nova religió salvífica disfrazada d'art han inclòs tres rituals col·lectius que amplien a nivell experiencial directe tot aquesta revolució sacrològica: les **Instruccions d'ús**, l'**Ocultura per a artistes** i **Com modificar la realitat i no morir en l'intent**. Indaguem, acudim, i *prenguem el Cel per assalt*.

Marc O'Callaghan
Juny 2015